

גמ"ר 11/06/15 - מדינת ישראל נגד אברהם בן שושן

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 15-06-11 מדינת ישראל נ' בן שושן
תיק חיזוני: 6747/14

בפני כבוד השופטת רות רז
מדינת ישראל
נגד
אברהם בן שושן
נאשמים

החלטה

לפני בקשה לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו.

כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה של גרים מנות בניהga רשלנית. מדובר בתאונת מתאריך 31.3.14.

הנאשם כפר בכתב האישום והדין נקבע לשםית הוכחות.

בדין שהתקיים בתאריך 2.5.16 התחלת עדותו של הבוחן המשטרתי ונדחתה למועד מאוחר יותר.

לאחר שמועד הדין נדחה מספר פעמים, בדיון שהתקיים בתאריך 26.9.16, בנסיבות הנאשם ובأ כחו, הודיעה ב"כ המאשימה כי הצדדים הגיעו להסדר לפיו הנאשם יחזור בו מכפירה, יודה בכתב האישום, ירוש וצדדים יעתרו במשמעות לעונש מוסכם.

פרטי ההסדר הוצגו בבית המשפט.

ב"כ הנאשם אישר את דבריו ב"כ המאשימה והודיע כי הסביר לנאשם את פרטי ההסדר, הנאשם מסכים להסדר וambil שבית המשפט אינו כובל להסדר.

הנאשם אישר את הדברים.

בית המשפט התיר לנאשם לחזור בו מכפירה והרשיע אותו לפי הودאותו במיחס לו בכתב האישום.

עמוד 1

בהתאם לפרטי ההסדר הופנה הנאשם לממונה על עבודות השירות לצורך בוחנת התאמתו לביצוע עבודות שירות והדין נדחה להמשך טיעונים לעונש, קבלת חוות דעת הממונה ומtan גזר דין ליום 22.11.16.

בתאריך 15.11.16 התקבלה בבית המשפט חוות דעת הממונה על עבודות השירות לפיה נמצא הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

בשל התקף לב שעבר הנאשם אשפוזו נדחה מועד הדיון ונקבע לתאריך 24.1.17 ולאחר מכן לתאריך 7.2.17.

בתאריך 3.1.17 הגיע ב"כ הנאשם בקשה לאפשר לנԱשם לחזור בו מההודאה שמסר. נימוקי הבקשה מבוססים על הטענה כי הנאשם " הסכים להסדר הטיעון מתוך טעות בשיקול הדעת, מתוך לחץ ומtower הרטעה מההיליך השיפוטי ". נטען כי לאחר מחשבה ממשוכת עם עצמו ומרצונו כן ואמתני נמלך הנאשם מהודיעתו והוא מבקש לעמוד על חפותו, חפות הנטמכת גם בנסיבות קרות התאונה. לטענת הנאשם אין הוא אחראי לקרות התאונה. לטענת ב"כ הנאשם יש לקבל את הבקשה שהוגשה טרם גזר הדיון.

ב"כ המאשימה התנגד לבקשתו וטען כי הבקשה כללית אינה מנומקט. הנאשם היה מיוצג לכל אורך המשפט ומtan עם המאשימה ובמהלך כל הדיונים בבית המשפט, ההודאה לא ניתנה תחת לחץ ולא נטען דבר נגד הייצוג. הבקשה הוגשה כ-4 חודשים לאחר חתימת הסדר הטיעון והציגתו בבית המשפט ויש בכך למד כי המנייע האמתי לבקשתו הוא יסיזן טקטי לשפר עמדות ולעורר מכך שיפורים בהסדר.

סעיף 153(א) לחסד"פ קובע באילו נסיבות רשאי בית המשפט להרשות חזרה מההודאה :

" הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני בית המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של הדיון לחזור בו מן ההודיה, ככלא או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו. "

בע"פ 6349-11 גנס שניידר נ' מדינת ישראל חזר בית המשפט העליון וקבע כי המבחן לבחינות בקשה לחזרה מההודאה, שניתנה בעקבות הסדר טיעון עם המדינה, הינו מבחן המנייע. וכך שנאמר על ידי כבוד השופט מלצר :

" ודוק: המבחן המהותי, אשר על פי תוכרע בקשה הנאשם לחזור בו מההודאתו, הוא כאמור מבחן המנייע - האם מדובר בראzon כן ואמתני מצד הנאשם לחזור בו מההודאת שוא שמסר, ולהוכיח את חפותו, או שהוא מדובר במהלך טקטי שנוצע לגrhoף תועלת משפטית כלשהי. מבחן העיתוי איננו אלא כל' עזר משפטי, לצורך הכרעה במבחן המנייע. במילים אחרות, ככל שהහיטו הוא מאוחר יותר, כך מתגבר החשש כי מדובר בהודאה, אשר לכואה: "לא נפל בה פגם ממשי, והוא מתבקש על-ידי הנאשם כפרי מהלך מניפולטיבי שנוצע לשקלל לאחר מעשה, ובודיעבד, את הסיכומים והסיכוןים שבਮtan ההודיה במסגרת הסדר טיעון, לצורך הפיכת הקערה על-פה על-פי התפתחות מהלכי המשפט".

ברע"פ 16-6512-2016 עודד המאירי נ' מדינת ישראל חזר כבוד השופט מLocator על ההחלטה כי המבחן הוא מבנן המנייע :

" בפסקתנו נקבע כי המבחן לפיו תיבחן הסוגיה הוא "מבחן המנייע", קרי, יש לבחון מהי הסיבה לבקשת המבחן לחזור בו מהודאותו - האם מדובר ברצון כן ואמיתי להוכיח את חפותו, או שהוא מדובר בפעולה טקנית, אשר נועדה להשיג רוח דין מיפטית (ראו: ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (10.06.2013)). עוד נפסק כי כדי שתבענה בקשה לחזור מהודאה, על המבחן להוכיח את התקיימותן של נסיבות חריגות מיוחד, דוגמת: אי-הבנתו את משמעות הودאות, או את משמעות הסדר הטיעון (בין היתר, גם על רקע של העדר ייצוג משפטי), או העדר אזהרה כי בית המשפט אינו חייב לכבד את הסדר הטיעון (ראו: ע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (24.01.2011)). בהקשר זה אף נקבע כי המלצהו של סניגור לנאים להודות בכתב האישום, תוך הבירה שאם לא יודה - צפוי לו עונש כבד יותר - אין בה די לעורר ספק שמא לא הודה הנאשם באשמה מרצונו, או כדי לאפשר לו לחזור בו מהודאותו (ראו: ע"פ 635/05 דעגא נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (26.11.2007) וענין ابو-רמלה). "

בע"פ 16-9471-2016 צבי ברקוביץ נ' מדינת ישראל דין בית המשפט המחויז בבקשת לחזרה מהודאה טרם מתן גזר דין וקבע כי בית המשפט יעדת בבקשת רק בנסיבות חריגות. נקבע כי בין הנسبות המיוחדות אשר הוכרו בפסקה כמצדיקות לחזרה מהודאה אך אין מהות רשותה סגורה, הודהה שלא ניתנה באופן חופשי ומרצון, נאים שלא הבין משמעות הודהה, הודהה שהושגה שלא כדין או כאשר בא כוח הנאשם פועל משיקולים זרים.

בית המשפט התייחס לטענת הנאשם באשר לגישה מוקילה יותר לגביו נאשם המבחן לחזור בו מהודאותו טרם נגזר דין, וחזר על הפסקה לפיה מבחן העיתוי משמש ככלי עזר בלבד לצורך הכרעה במבחן המנייע:

"mphpsika akan upla, ci leuytui haksha lezhera mahaodia nitun meshkal rab. Yichud um zat, la nitun latutim min mabhan hamahot, asher ul piu toreru hakshat na'am shomer bo man haodia, hoa mabhan meniye".

ברע"פ 16/4286 רן כהן נ' מדינת ישראל דחה כבוד השופט שומרם בבקשת לחזרה מהודאה שהוגשה בשלב שלפני גזר הדין וקבע :

" בבקשתו של המבחן לחזרה מהודאה הוגשה, אמן, עובר למatan גזר הדין בעניינו, אך לאחר שחלף זמן רב מאז הגשת כתב האישום, וכל זאת, כאשר המבחן מוצג על ידי עורך דין. אשר על כן, אני סבור כי מתקיימים בעניינו של המבחן נימוקים מיוחדים המצדיקים להתריר לו לחזרה מהודאותו."

ברע"פ 16-445-2016 יובל זוקן נ' מדינת ישראל חזר בית המשפט על כך כי המבחן המהותי לבחינות בבקשת לחזרה מהודאה הינו מבחן המנייע, דהיינו, הסיבה לבקשת הנאשם לחזור בו מהודאה. ולענין העיתוי נקבע על ידי כבוד השופט ג'ובראן :

" ביחס ל"מבחן העיתוי" אשר נדון בעניין סמחאת, דהיינו השלב הדינרי שבו מועלית הבקשת לחזרה מהודאה, נקבע כי

מדובר בכל עזר משפטי מסויע בזיהוי המneau של הנאשם, ותו לא (שם, פסקה 20; וראו גם: ע"פ 6028/13 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבזה] פסקה 10 (20.3.2014) - בכלל, כאשר הבקשה מוגשת לפני שנותן גזר הדין, קטן החשש כי מדובר במהלך טקטי המבוסס על חוסר שביעות רצון מההתואאה של גזר הדין. ואולם, אין משמעות הדבר כי בכל מקרה בו מבקש הנאשם לחזור בו מהודאותו בטרם ניתן גזר הדין, משומש שהוא מעוניין להיאבק על חפותו, יש לאפשר זאת. על בית המשפט לבחון בכל מקרה, על רקע נסיבות העניין והתנהלותו של המבקש, מהי הסיבה הינה אשר מביאה את הנאשם לבקש את חזרתו מההודאה (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבזה] פסקה 10 (8.6.2015); ע"פ 1050/14 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבזה] פסקה 17 (25.6.2014))."

לאחר ששלמתי את טיעוני הצדדים ובחנתי אותם לאור ההחלטה, לא מצאתי קיומן של נסיבות מיוחדות שיש בהן להביא לקבלת הבקשה.

לא התרשםתי כי הודהה הנאשם והסכמתו להסדר הטיעון נבעה מטעות בשיקול הדעת, מלחץ או מהרתעה מההיליך השיפוטי, כטענתנו.

הנסיבות שקדמו לבקשת מוצביות על כך שההודהה לא התקבלה ככל אחר יד אלא לאחר הפעלת שיקול דעת והיעזרות ביעוץ משפטי לכל אורך ההליכים המשפטיים.

התנהלות הדיונים בתיק מלמדת על כך שההנאים שקל היטב את עמדתו בתיק. הנאשם היה מיוצג מתחילה הדיונים המשפטיים ולא הועלה על ידו כל טענה נגד הייעוץ המשפטי שקיבל. מתגובה המאשימה לבקשת אף עולה שההנאים היה מיוצג בהילכי המשא ומתן שהתקיימו עם המאשימה ואשר קדמו להציג ההסדר בבית המשפט. הנאשם חזר בו מכפירה לאחר שהתחילה להישמע בבית המשפט עדותו של הבוחן המשפטתי. במהלך דוחית הדיונים ולאחר משא ומתן עם המאשימה הגיעו הצדדים להסדר, ורק לאחר מכן הודיעו הצדדים על כך שההנאים יודה בכתב האישום במסגרת הסדר טיעון.

הסדר הטיעון הסביר לנאים על ידי סנגרו.

ה הנאשם אישר כי מבין את ההסדר.

ה הנאשם הופנה לממונה על עבודות השירות, קיים פגישה עם הממונה ונמצא מתאים לבצע עבודות שירות. לא הועלה על ידו כל טענה בפני הממונה.

רק בסמוך למועד הדיון, ובחלוף כ-3 וחצי חודשים ממועד הודיעתו של הנאשם בכתב האישום, הוגשה הבקשה לאפשר לו לחזור בו מהודאה.

אמנם, הבקשה הוגשה טרם נגזר דיןו של הנאשם בבית המשפט, אך עיתוי הגשת הבקשה אין בו בלבד כדי לקבל את הבקשה. יש לזכור כי הבקשה הוגשה זמן קצר מאוד לפני המועד הקבוע למתן גזר דין, בחלוף מספר חודשים מאז הצגת ההסדר בבית המשפט, דהיינו במועד מאוחר בהליך המשפט.

לא מצאתי כל נימוק ממשי לבקשת הנאשם לחזור בו מן ההודאה ולא הסבר סביר בכך לעונת דבר לחץ שחש הנאשם ואשר הביא אותו להודאות בכתב האישום. הנאשם נכח בדיונים בבית המשפט, ההסדר הוסבר לו והבע הסכמתו להסדר ורק סמור למועד הקבוע לגזר הדין החליט להתחhort.

לא קיים חשש כי ההודאה נעשתה שלא מתוך מטרה רצון טוב וחופשי.

נסיבות התאונה היו ברורות לנאים וידועות לו, ולכן אין מקום לטעון כתען כי נסיבות התאונה מצביעות על העדר אחראיות של הנאשם לתאונה. לא התגלה כל פרט חדש ולא התגלו נסיבות חדשות שהיה בהן כדי לשנות עמדתו של הנאשם.

לא התרשםתי כי ההודאה נעשתה מתוך אילוץ, לחץ או מחמת אי הבנה. לא קיים חשש ממשי שההודאתו ניתנה בניגוד לרצונו האמתי או בנגדו לאמונתו הינה בחפותו. וכך, לא מתקיימות נסיבות מיוחדות שיצדיקו העתרות לבקשת לחזרה מהודאה.

התרשמתי כי בבקשת הנאשם לחזור מההודאתו אינה נובעת ממניע הנעוז באמונתו הינה בחפותו אלא מחשש מהתוצאות הדין וממידת הענישה.

הכל הוא שאנו להטייר לחזרה מהודאה באופן גורף, שכן הדבר יפתח פתח לנאים להתחרט על הודהתם, דבר העשו לשבש הליכי משפט.

לא מצאתי כי נגרם לנאים עיוות דין.

סוף דבר אני דוחה את בקשת הנאשם לחזרה מההודאתו.

המציאות תעבירה החלטתי זו לצדים.

ניתנה היום, כ"ט בטבת תשע"ז, 27 ינואר 2017, בהעדר
הצדדים.

